

נעמי אדווה:

מיכתב מהכליא

אני בותבת בניסבות מאוד לא נוריות. אין כאן שולחן. כקושי יש אור בחדר, למרות שהשעה 1.30 בצהריים, ובחוף יום-שישי פה החרר אפל וקר ללא חלונות, רק סורגים ואני נמצאת בחדר לבד. ישנן כאן חמש מיטות, כיוור ובית-שימוש דולף. קירות מלוכלכים מלאים שמות דיירי החרר הקודמים. מצאתי כאן שמות מוכרים לי הרותים על הקירות — אורית ארכיב, שרה אנג'ל — שמותיהן של בלדריות הסמים וגם תנובות כמו "אין כמו אמא" ו"לחופש נולדנו". כרגע אין עצורות רבות בכלא, כולן שוחררו אתמול. פגשתי כאן נרקומניות, זונות, ושודרות תחת-דלק, על אלה אספר בהודמות אחרת.

כשמעיה עזירה אחרת, נרקומנית תל-אביבית, את שמו של הבחור, נזכרה שנתקלה בו כשפגש אותה מזריקה וריקת הרואין בבית-שימוש של קונדיטוריה מסויימת ברחוב דיונגוף. והציע לה כסף, כדי שתשיג לו כמות של הרואין וחשיש. היא חשדה בו משום-מה ורחתה את הצעתו. לעומת זאת הציעה לו לשכב איתה תמורת תשלום.

הסוכן השתול והנרקומנית הסכימו כעניין המחיר, והיום, כך אמרה לי, היא מצטערת שלא ביקשה ממנו יותר כסף. מאחר שעכשיו היא יודעת שהמישטרה ממנת הצאות כגון אלו.

שיחות מעבר לקיר

הזמן עובר כאן באיטיות, ותנאי החיים מאוד לא נוחים, וזה בלשוני המעטה.

יש שלוש מישמרות של סוהרות.

וארוחה אחרונה בשעה 4 אחר-צהריים. מהשעה 4.30 כלואות העצירות בחריתן עד למחרת בבוקר. הסוהרות חביבות ברוכן, ואף ישנן כאלה שמיוודות עם אסירות מסויימות.

הייתי מעוניינת לדעת מהו תפקידן המדוייק של אותן סוהרות, אך בינתיים עוד לא הצלחתי להבין. מי שדואג לבעיות הרפואיות של העצורות, הוא החובש הגיע בשעות הערב, ושואל מי זקוקה לטיפול. ישנו טיפול שיגרת לנרקומניות, המקבלות כמה טיפות אדולן. שהוא סם חילופי הרוואין. את הטיפות מוליף החובש לתוך פי הנרקומנית, כדי שלא תוכל לעשות בו שימוש אחר, כגון להעבירו הלאה בצורה אחרת.

עם כיובי האורות בשעה 10 בערב, נשמעות צעקות מכל הכיוונים. עצורים מאגף-הגברים, אשר נשותיהם עצורות כאגף-הנשים, מנהלים שיחות ארוכות בקול-יקולות. ברוב השיחות מדברים נרמזים, בדרך-כלל על דברים העתיים לקרות ביום המחרת, כאשר יובאו לבית-המישפט. ישנן גם צעקות מחוץ לכלא, לשם מגיעים המבקרים או המבקרות בשעות הלילה, ומוסרים הודעות שונות.

מישהו צועק ושואל, היכן שמו את הילד, הוא אינו מוצא אותו מזה יומיים, אחר שואל מתוך הכלא את הצועק בחוץ, אם העלים את הסחורה מתוך המכונת. ניתנות הוראות לפנות לעורכי-דין, ולבקשם לבוא לבית המעצר, או בקשות להכין כסף לשיחורו כערכות. הרעש כה גדול בשעות הלילה, עד כי אין כמעט אפשרות לישון.

תמיד חלמתי לשהות בכלא של נשים, זה נראה לי מרתק מאוד, עכשיו, כשהחלו"ם התגשם, אינני נהנית ממנו

שאלתי לכמה זמן הם זקוקים לי, אך הם לא ענו. החלפתי בגדים ונסעתי עימם לנפה הצפונית ברחוב דיונגוף. שוב שאלתי באיזה עניין הגעתי למישטרה, ושוב אמרו לי שהכל יודע לי עוד מעט. הפכתי ברדעתי ולא יכולתי לנחש בשום אופן כמה מדובר. אחרי כשעה של המתנה, נכנס הקציין-החוקר ואמר לי כי המישטרה מאשימה אותי בשידול לזנות של צעירה שאותה אני מכירה, ונקבו בשמה. כמו כן האשימו אותי בניהול בית-בושת ברחוב דיונגוף, ברירה ששכחתי עבורה. התחלתי לצחוק, ככל שהם המשיכו והוסיפו דברים לאותה האשמה, הבנתי שנקלעתי למצב כלל לא מצחיק.

הם המשיכו ואמרו לי כי אותה צעירה סיפרה להם כי אני הבטחתי להפוך אותה לדוגמנית מצליחה, אך במקום זאת הכרתי לה גברים שונים שאיתם הכסה תמורת תשלום, וכי את מחצית הכסף נהגתי ללבוש אותה תיאור חייתי על רווחיה של פרוצה, אחרי שהצעירה עצמה הגדירה את עצמה בפניהם כפרוצה.

לדבריהם, סיפרה בעדותה שהיא עזבה את הבית שבו נתתי לה לגור, וכי ניסיתי לסחוט ממנה 2000 דולר, אחרי שכבר קיבלתי ממנה במשך הזמן 20 אלף דולר, שהם מחצית מ-40 אלף דולר שאותם הרוויחה במשך חצי השנה האחרונה.

הייתי המומה, ניסיתי לחשוב מה גרם לצעירה שאיתה הייתי מיוודת מאוד, להעליל עלי עלייה שכזו. מהר מאוד נזכרתי בהשתלשלות העניינים שאירעו במשך שבוע ימים, מאז ראיתייה לאחורונה. אמרתי לחוקר שכל מה שאמר לי לא היה ולא נברא, וסיפרתי לו על השתלשלות העניינים, מסרתי עדות מפורטת ובה סיפרתי, כי היכרתי את עדייה לפני חצי שנה בבית ידידים, וכי כתבתי עליה כתבה, המתארת את יחסיה עם הסופר רב-כתיב אמוץ.

אחרי תקופה פגשתי בה שוב, והיא סיפרה לי כי רבה עם הוריה, שאותם היא לא סובלת ושאינה יכולה להסתדר איתם, וכי אין לה איפה לגור. בתקופה שלפי כן עברתי לגור בווייל בשכונת-דן, אחרי שגרתי ברירה שכורה ברחוב דיונגוף. את הדירה עזבתי אחרי סיכסוכים עם השכנים בגלל הכלבים והחתולים שברשותי. חיפשתי בית עם חצר וללא שכנים. החווה על דירתי שבדיונגוף היה עדיין בתוקפו, וממילא שילמתי שכר-דירה מדי חודש.

השארתי ברירה בדיונגוף כמה חתולות שהמליטו גורים באותה תקופה, ושלא יכולתי לקחת אותן עם הגורים לווייל. הגורים גרו בשלושת החדרים, ואני נהגתי לבוא בכל יום ולהאכיל אותם.

אמרתי אז לעדייה שאני מסכימה שתגור באותה דירה עד תום החווה, בתנאי שתאכיל את החתולים בימים שלא אוכל להגיע לשם. היא הסכימה.

הזהירו אותי מפניה

עדייה עברה לגור באותה דירה (דירתי) ובסמוך לכך החלה לעבוד במישרד-פירסום כשדרות נורדאו. בערבים השתתפה בקורס פירסום ועיתונות בבית ציוני אמריקה. פעמיים בשבוע נהגה לבוא לביתי בשכונת-דן, כדי להדפיס במכור נתיבתיה כתובת שכתבתי, וזאת תמורת תשלום.

במשך זמן הכרתי את עדייה ערכתי כמה מסיבות, עדייה עזרה לי בהכנת המסיבות, ונהגה לבקר אותי כמעט בכל יום. בימים שנהגתי להאכיל את החתולים בדיונגוף, נהגנו להיפגש בקונדיטוריה הסמוכה לאותה דירה, ואף ביקרתיה במישרד שבו עבדה. היינו מיוודות מאוד, עדייה נהגה לספר לאנשים שהיא אוהבת אותי יותר מאשר את אמא.

היא סיפרה לי כי לא הסתדרה עם הוריה, וכי לעולם לא תסלח לאמה על

שלא סיפרה לה מי הוא אביה. אמה של עדייה, מיה זיו, היתה רקדנית ופנטומימאית לפני 25 שנים. היא הופיעה אז עם שייקה אופיר בלהקת פנטומימה.

האם נטעה או לצרפת לצורך לימודי פנטומימה, וחזרה כשהיא בהריון. בארץ התחננה עם אדם בשם צבי מאירצ'יק, שחזר אחריה לפני נסיעתה. הם נישאו, ואותו מאירצ'יק גידל את עדייה כבת. יותר מאוחר נולדה לזוג עוד בת בשם גיליה.

בגיל 17 גילתה האם לעדייה, שמאירצ'יק אינו אביה. אז עברה עדייה משכר רציני, ומאז, לדבריה, אינה סובלת את אימה. בהיותה תלמידה, בגיל 17 וחצי, הכירה את דן כדאמוץ, בפתחת תערוכת ציורים שלו. עדייה ביקרה אז בביתו אחרי שהזמין אותה לשם, והתפתח ביניהם רומן שנמשך שלוש שנים. (על הרומן הזה כתבתי בהעולם הזה).

תקופת מה אחרי שנפרדה ממנו הכרתי אותה, מתחילת ההכרות איתה ראיתי בה דברים מוזרים. אנשים שהכירו אותה הזהירו אותי מפניה. סיפרו לי אז כמה אהבה את דן כדאמוץ, ועל כל הדברים שהיתה מוכנה לעשות (ועשתה) למענו, ושאחרי שלוש שנים שחיתה במחיצתו עשתה לו דברים מוזרים ומשפילים (אין לי אפשרות לפרט דברים אלה עכשיו). מכרים משותפים לא הבינו את הקשר שהיה לי איתה.

לעדייה היו שאיפות רבות. היא רצתה להיות עיתונאית, רקדנית, לעבוד בפירסום, ולהיות דוגמנית. אני עצמי צילמתי אותה תמונות רבות, ואף היינו יחד אצל צלם ידוע, שצילם אותה סידרה שלמה של תמונות, שאמורות היו להופיע בכרטיס-ביקור שיציג אותה כדוגמנית.

שיחת-טלפון מנרקומן

לפני שבועיים הגעתי למישרד שבו עבדה עדייה. ראיתי שם גערה ממושקפת. מלאת פצעים על פניה. האופן שבו דיברה היה משונה. עדייה הכירה בנינו, ואמרה כי זו חברתה, חגית (שם בדוי) שהיא גאונת במוסיקה קלאסית (כך אמרה), ושקיבלה לא מכבר מילגה של 10000 דולר מחברה המפיקה תקליטים, אחרי שנתגלתה על-ידי המלחין נתום היימן. הנערה סיפרה לי על החוויות שעברה כאשר ביקרה בברלין, שמישהו הבריחה לברלין המיוזרית, ולשאר חלקי גרמניה המיוזרית. שאלתי אם יש לה תמונות מאותם מקומות, ואמרתי, כי יהיה מעניין לעשות עליה כתבה. היא אמרה שתמצא תמונות בביתה, והשאירה לי מיספר טלפון שלה בנווה-מונטון, שם היא גרה עם אחותה ועם הוריה.

באותו ערב הגיעה אלי עדייה וסיפרה לי כי חגית נמצאת בצרה. היא נכנסה להריון וביקשה מעדייה לקחתה לרופא-נשים באחת מערי הדרום, כדי לבצע הפלה. היא הוסיפה וסיפרה כי חגית עלולה להתאבד, וכי היא מעוררת מבחינה נפשית, ואף היתה מאושפוט בבית-חולים לחולי-לנפש בכארי-עקב, בעת שרותה הצבאי, ובשל כך השתחררה מצה"ל.

למחרת בבוקר צילמתי למקום עבודתה של עדייה. היא לא היתה שם. גם כיום שלאחר מכן לא היתה במישרד. באותו ערב צילצל אלי אדם לא מוכר לי, ואמר שהוא צריך את עדייה באופן דחוף. הוא סיפר לי שעדייה היתה אצלו שבוע לפני כן ונעלמה. באותה שיחה הזמין אותי האיש לאכול בסטיק בסטיקיה שבבעלותו בפתח-תיקווה. אחרי אותה שיחת-טלפון הגיעה אלי עדייה בחברת חגית. סיפרתי לה על שיחת-הטלפון מפתח-תיקווה, ושתייהן אמרו לי שאינן רוצות קשר עם אותו אדם.

(המשך בעמוד 63)

עדייה מאירצ'יק שהיתה ידידתה וחברתו של דן כדאמוץ. חוקרי המישטרה טוענים, שנעמי שידלה את עדייה לעסוק בזנות ואף סיפקה לה לקוחות.

מימין: נעמי אדווה בתקופה שתי נשים שהיתה דיגנת. היא היתה הדייגת התתי-מימית הראשונה בישראל. משמאל:

אשר מתחלפות במשך כל 24 שעות. את הסוהרות לא רואים כמעט. הן רק לחררה-אוכל.

אין אפשרות לקרוא להן, אלא אם עומרים על מיטה הסמוכה לחלון וצועקים. העצורות עומדות בהריון לפעמים במשך שעה שלמה וצועקות, אך אין כל מענה, ואף סוהרת לא מתעניינת מה קרה. כך, שיתכן מצב שעצירה תקבל התקילב, תתעלף או שיתרחש אסון באחד החדרים, ואיש לא ידע על כך, אלא אם כן תעלה הסוהרת לפתוח את הדלת, כדי להוריד את העצורות לארוחה.

ישנן שלוש ארוחות ביום (את התפריט אתאר בפעם אחרת), ארוחת-בוקר ב-7, צהריים ב-12,

שערכה מישטרת תל-אביב לפני כמה ימים ובו נעצרו 50 סוחרים-סמים. אותה בחורה, ג'ינג'ית, חיילת שהשתחררה לפני כחודש מצה"ל ונעצרה על פי מידע שהמישטרה קיבלה מ-סוכן שתול", ספרה לי כי גדלה בכסית וכי הוריה היו מבקרים שם באופן קבוע. היא גרה ברחוב פינסקר ומסתובבת בכסית.

את ה-סוכן השתול" היא מכירה מזה שלוש שנים, כאשר חיור אחריה ללא הצלחה. לאחרונה פגשה בו שוב, כשהוא מטייל עם בתו. היא לא נענתה לתזווי ולכן, לדבריה, סיפר למי שטרה שהיא סוחרת-סמים. המישטרה ערכה חיפוש בבית שבו גרה עם אמה ולא מצאה דבר. המישטרה התמכה על הודאתו של אותו אדם.